

Η Ευρώπη και ένας...
...ΑΠΟΝΤΑ φυσιολογικός ταύρος!

Ο συγγραφέας

»» ΑΠΌ ΤΟΝ ««
» ΦΡΑΝΚ ΣΒΙΓΚΕΡ «

Εγώ, Ο ΔΙΑΣ, και η συμμορία του ΟΛΥΜΠΟΥ

Ο Δίας,
το ΑΡΕΝΤΙΚΟ

Θεοί και ήρωες αφηγούνται
»» ελληνικούς μύθους ««

Η Δήμητρα,
η «βιολογική»
✿ Δεά

Ο Ηρακλής,
» σούπερ
ήρωας «

Η Αριάδνη,
η Κρασιέρα

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: ICH, ZEUS, UND DIE BANDE VOM OLYMP

Από τις Εκδόσεις DTV, Μόναχο 2017

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Εγώ, ο Δίας, και η συμμορία του Ολύμπου**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Frank Schwieger

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Ramona Wultschner

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Τάνια Σταύρου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπινοπούλου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG, München, 2017

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2083-7

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2084-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

»»» → ΑΠΌ ΤΟΝ ← «««
ΦΡΑΝΚ ΣΒΙΓΚΕΡ

Εγώ, Ο ΔΙΑΣ,
και η συμμορία
του ΟΛΥΜΠΟΥ

Θεοί και ήρωες αφηγούνται
»»» ελληνικούς μύθους «««

Μετάφραση: Τάνια Σταύρου

Σ.τ.Ε.: Η παρουσίαση των θεών και των ηρώων ακολουθεί την αλφαβητική σειρά του πρωτοτύπου.

Εις μνήμην
Μαρία Ρούτενφραντς (1964-2016)

Για τον Σίμον και τον Ντάνιελ,
και για όλους τους άλλους

Πρόλογος

Ήρθε λοιπόν η στιγμή που ξέσπασα. Κανονικά όμως! Οι φωνές μου ακούστηκαν σε όλο τον Όλυμπο, ενώ παράλληλα εκτόξευα κεραυνούς και αστραπές προς πάσα κατεύθυνση. Μια καταιγίδα, που όμοιά της δεν είχε ξαναδεί η πλάση. Άστραψε και βρόντηξε σε κάθε γωνιά της Γης. Μια επίδειξη πυροτεχνημάτων με τα όλα της!

Γιατί τα 'χω πάρει; Γιατί εσείς οι άνθρωποι μου τσακίζετε το νευρικό σύστημα για τα καλά. Παραμυθιάζεστε εδώ και τρεις χιλιάδες χρόνια ότι τα ξέρετε όλα για μας. Την αρχή έκανε ένας τύπος ονόματι Όμηρος, κάπου στην αρχαία Ελλάδα. Κι από τότε ο κάθε τυχάρπαστος νομίζει ότι έχει το δικαίωμα να γράφει για μας τους θεούς και τους ήρωες και να σερβίρει στον κόσμο ανακρίβειες, διαστρεβλωμένα γεγονότα, ακόμα και ψέματα. Κι εσείς τα νέα παιδιά καταπίνετε όλες αυτές τις μπουρδες σαν χάννιο.

Ένα πράγμα θα σου πω όμως: τούτη η ιστορία τελειώνει εδώ. Τέρμα οι αερολογίες – ΤΩΡΑ ΜΙΛΑΜΕ ΕΜΕΙΣ!

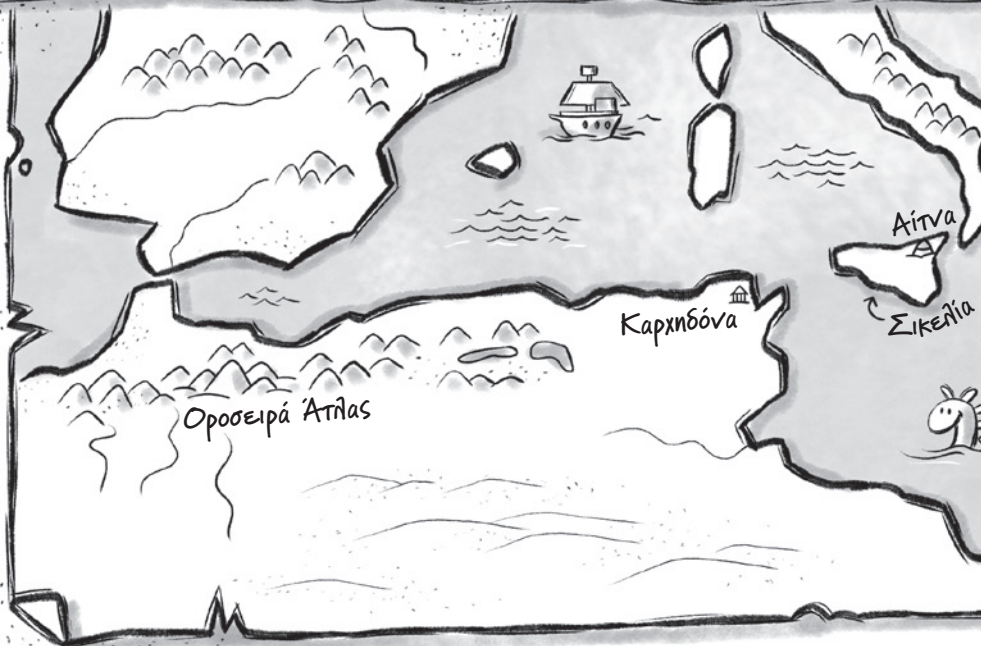
Ανέθεσα στον Ερμή να ψάξει να βρει τους σπουδαιότερους από τους θεούς μου και τους σημαντικότερους ήρωες και να τους ζητήσει να διηγηθούν την ιστορία τους, ώστε να μάθετε επιτέλους όλη την ΑΛΗΘΕΙΑ για μας. Και μάλιστα ΑΠΟ ΠΡΩΤΟ ΧΕΡΙ. Δεν πέρασε πολύς καιρός και ο Ερμής επέστρεψε στον Όλυμπο, με ένα σωρό περιπέτειες στην τσέπη. Και η αφεντιά μου εμπλούτισε τη συλλογή με τη δική της ιστορία, ως αποκορύφωμα. Έτσι προέκυψε ένα υπέροχο βιβλίο στις σελίδες του οποίου βρίσκεις επιτέλους, επιτέλους, επιτέλους μόνο την αλήθεια και μάλιστα την καθαρή αλήθεια, την απόλυτη αλήθεια, τη θεϊκή και αυθεντική αλήθεια.

Αλίμονο σε όποιον από εσάς τους ανθρώπους σκεφτεί ν' αμφισβητήσει τούτη την αλήθεια! Εδώ στο ανάκτορό μου, στον Όλυμπο, υπάρχουν ακόμη στοιβαγμένοι κάμποσοι κεραυνοί σε πλήρη ετοιμότητα, τους οποίους μπορώ να εξαπολύσω με απόλυτη ακρίβεια!

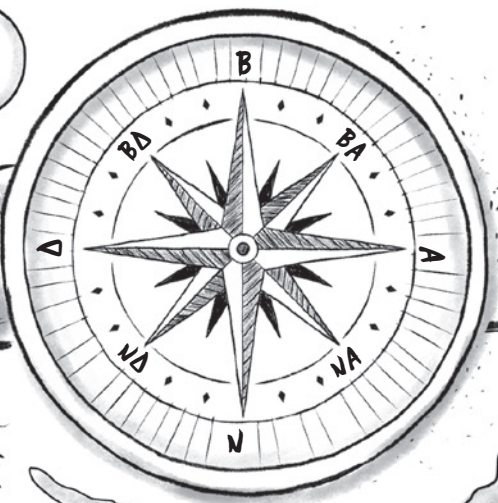
Δίος

(Ο βασιλιάς των θεών)

Μπορείς να βρεις
την πατρίδα μου,
τον Όλυμπο;

ΑΧΙΛΛΕΑΣ

Φωτεινά
γαλάζια
μάτια

Μερικές φορές
με αποκαλούν
οξύθυμο.

Υπερδύναμη
με τα όλα της

Μακριά
ξανθιά
χάιτη

Δεν καλύπτω
ποτέ τον κορμό
μου, για να
θαυμάζουν όλοι
τα **ποντίκια** μου.

Μόνο
μη με
χτυπήσεις
εδώ!

Με αποκαλούν
επίσης
«**Μηχανή**
των ποδιών».

Είμαι σωστό
κελεπούρι!

Ο (σχεδόν) άτρωτος.

ΑΥΤΟΣ ΕΙΜΑΙ ΕΓΩ

← ΑΧΙΛΛΕΑΣ

↓
Οι Ρωμαίοι
με αποκαλούν
Achilles

θνητός

αθάνατος

Τα μέλη της οικογένειάς μου:

Η μητέρα μου ήταν η Θέτιδα, μια θαλασσίνη θεότιτα, και ο πατέρας μου ο Πηλέας, ένας ήρωας σπουδαίος αλλά θνητός, με αποτέλεσμα να γεννηθώ κι εγώ θνητός, παρά την αθάνατη μάνα. Η οποία είχε τα θεματάκια της με την αθανασία, θα τα μάθεις στην πορεία. Αδέλφια δεν έχω, μόνο έναν φημισμένο προπάππου: τον πατέρα των θεών αυτοπροσώπως, τον μεγάλο Δία: είναι, βλέπεις, παππούς του μπαμπά μου, του Πηλέα.

Η πατρίδα μου είναι:

Η Θεσσαλία, μια ορεινή περιφέρεια της ηπειρωτικής Ελλάδας.

Ο πατέρας μου ήταν εκεί βασιλιάς του λαού των Μυρμιδόνων.

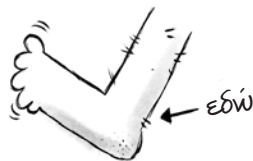
Σ' αυτά είμαι πολύ καλός:

Στο να χειρίζομαι το ΑΚΟΝΤΙΟ, το δόρυ, το σπαθί και την ασπίδα.
Είμαι άλλωστε ο σπουδαιότερος πολεμιστής που γνώρισε
ποτέ η Ελλάδα. Σε όποιο μέρος κι αν μαίνεται πόλεμος, νιώθω
υποχρεωμένος να δώσω το «παρών». Εκεί, στο πεδίο της μάχης,
κερδίζω τη φήμη και τη χενική εκτίμηση που κάνουν τ' όνομά
μου αξέχαστο στους αιώνες!

Κι αυτά δε μου αρέσουν καθόλου:

Όταν ξεσπάει κάπου ένας πόλεμος και μου απαγορεύουν
τη συμμετοχή. Αυτό είναι ανυπόφορο! Επίσης δε μου αρέσει καθόλου
να με χτυπούν στην αριστερή φτέρνα - εκεί είμαι πολύ, μα πάρα
πολύ ευαίσθητος!

Αυτή είναι η ιστορία μου

Η μητέρα μου, η Θέτιδα, λαχταρούσε ν' αποκτήσει έναν αθάνατο γιο. Δείξε λίγη κατανόηση – όλες οι μανάδες ανησυχούν για τα παιδιά τους, καλύτερα λοιπόν να είναι αθάνατα, να μην μπορεί να τους συμβεί τίποτε κακό. Άρχισε λοιπόν η μάνα μου να κάνει το ένα παιδί μετά το άλλο και φυσικά ήθελε να μάθει αν όντως γεννιούνταν αθάνατα. Και τι έκανε για να το εξακριβώσει; Πετούσε τα νεογέννητα σ' ένα τσουκάλι με βραστό νερό! Δυστυχώς, κανένα τους δεν ήταν αθάνατο. Γι' αυτό δεν έχω αδέρφια. Κρίμα, γιατί αν μεγάλωνα με έναν αδελφό ή μια αδελφή, μπορεί να γινόμουν πιο φιλήσυχος. Ως μοναχοπαιδί μπορούσα να κάνω πάντα ό,τι μου ερχόταν στο κεφάλι. Η μάνα μου μου επέτρεπε σχεδόν οτιδήποτε, τόσο ξετρελαμένη ήταν μαζί μου.

Γιατί δεν κατέληξα κι εγώ μέσα στο τσουκάλι με το βραστό νερό; Ο πατέρας μου το απέτρεψε. Αρκετά παιδιά είχε χάσει λίγα μόλις λεπτά μετά τη γέννα τους. Ο ίδιος ήταν ικανοποιημένος ακόμα και μ' ένα θνητό παιδί, ίσως γιατί ήταν θνητός και του λόγου του. Όταν λοιπόν η Θέτιδα με άρπαξε και κίνησε προς το τσουκάλι, της έκανε μια φοβερή σκηνή και κατάφερε να με βουτήξει απ' τα χέρια της. Ευτυχώς που τόλμησε εκείνη τη φορά να ορθώσει ανάστημα. Δε συνέβαινε συχνά αυτό, άλλωστε η μάνα μου ήταν μια θεότητα κι έτσι του πατέρα μου δεν του έπεφτε λόγος για τα περισσότερα οικογενειακά ζητήματα. Σε κάθε περίπτωση, εκείνος ήταν που με γλίτωσε απ' το βραστό νερό και του είμαι πραγματικά ευγνώμων γι' αυτό.

Έτσι, οι δυο τους βρέθηκαν τελικά μ' έναν γιο, έστω και θνητό.

Οι γονείς μου με αγαπούσαν πολύ –πρέπει να το ομολογήσω αυτό–, η μητέρα μου μάλιστα τόσο πολύ, που λίγες μέρες μετά τη γέννησή μου επισκέφθηκε μαζί μου τον Κάτω Κόσμο. Όχι για να μ' αφήσει εκεί – αν ήθελε, θα μπορούσε να με πετάξει στο τσουκά-

λι οποιαδήποτε στιγμή. Έπεισε τον Άδη, τον θεό του Κάτω Κόσμου, να μας μεταφέρει στην όχθη της Στυγός. Οι σκιές των νεκρών πρέπει να έπαθαν την πλάκα τους όταν είδαν μια ωραία πρωία να περνά ανάμεσά τους μια θεά της θάλασσας μ' ένα μωρό στην αγκαλιά. Δεν έχω ιδέα τι σκέφτηκαν. Σκέφτονται άραγε οι σκιές;

Πρέπει να ξέρεις ότι η Στυξ είναι ένα μεγάλο ποτάμι που διαρρέει το σκοτεινό βασίλειο του Άδη. Όποιος βουτήξει στο ποτάμι αυτό γίνεται άτρωτος. Απ' όσο γνωρίζω, είμαι ο μοναδικός άνθρωπος που έκανε μπάνιο σ' αυτά τα νερά. Ναι, το «μπάνιο» είναι ίσως λάθος λέξη, αφού ακόμη δεν ήξερα κολύμπι. Απλώς η μάνα μου με άρπαξε απ' την αριστερή φτέρνα και με βούτηξε μέσα. Πρέπει να ούρλιαζα μανιωδώς. Τουλάχιστον δεν ήταν βραστά τα νερά. Δυστυχώς όμως κράτησε τη φτέρνα μου τόσο γερά στην κλειστή της παλάμη, που το δέρμα σ' εκείνο το σημείο δεν ήρθε σ' επαφή με το νερό. Έτσι, η αριστερή μου πατούσα είναι το μοναδικό σημείο σε όλο μου το σώμα που είναι τρωτό. Το κατάλαβα κάποια στιγμή σε νεαρή ηλικία και το είπα στη μαμά μου. Εκείνη θεώρησε πως δεν ήταν πολύ σοβαρό. Δε θα πέθαινα δα εξαιτίας μιας ευαίσθητης πατούσας!

Όταν έγινα εφτά ή οχτώ χρόνων, αναγκάστηκα να εγκαταλείψω τη Φθία, την πρωτεύουσα του βασιλείου μας. Έπρεπε να πάω σχολείο, να μάθω γράμματα. Στην αρχή, μόλις μου το ανακοίνωσαν οι γονείς μου, χάρηκα. Ας είμαστε ειλικρινείς, η Φθία είναι ένα βαρετό ερημοχώρι πάνω στα βουνά· είχα μεγάλη ανάγκη να γνωρίσω επιτέλους τον κόσμο. Όταν όμως μου εξήγησαν οι γονείς μου πού ακριβώς θα πήγαινα σχολείο, η χαρά μου έκανε φτερά. Με υποχρέωναν να πάω σε μια απομονωμένη γωνιά της τοπικής οροσειράς και να φοιτήσω στο σχολείο ενός κενταύρου.

Ξέρεις τι είναι ο κένταυρος; Ελπίζω πραγματικά οι δικοί σου δάσκαλοι να μην έχουν την ίδια όψη. Ο κένταυρος είναι ένα άλογο με τον κορμό και το κεφάλι ενός άντρα. Ή ένας άντρας με το κορμί ενός αλόγου, δηλαδή ένας άντρας με τέσσερα πόδια, οπλές και

αλογίσια ουρά. Δεν το λες ωραίο θέαμα. Η μητέρα μου αναγκάστηκε να επιστρατεύσει όλη της τη μαεστρία για να με πείσει και να με στείλει τελικά σ' αυτό το σχολείο. Όταν μάλιστα έμαθα πως θα ήμουν ο μοναδικός μαθητής αυτού του αλογοδάσκαλου, μου κόπηκε εντελώς η όρεξη. Κι όμως πήγα, για το χατίρι των γονιών μου. Και δεν το μετάνιωσα ποτέ.

Ο δάσκαλός μου ονομαζόταν Χείρων και ήταν πολύ γέρος. Το ασυνήθιστο παρουσιαστικό του σταμάτησε να μ' ενοχλεί μόλις μερικές μέρες αφότου ξεκινήσαμε τα μαθήματα. Μόνο εκείνο το κροτάλισμα των οπλών του δεν μπορούσα να συνηθίσω με τίποτα. Και τις καβαλίνες φυσικά, που τις αμολούσε εδώ κι εκεί. Αλλά κένταυρος ήταν, δεν μπορούσε να κάνει κι αλλιώς. Ο Χείρων ήταν ένας σπουδαίος δάσκαλος, αυτό θα 'χω να το λέω, ένας σοφός αλογάνθρωπος. Δε μ' έμαθε μόνο να διαβάζω, να γράφω και να υπολογίζω, δε με δίδαξε μόνο Ιστορία και γεωγραφία ή πάλη, πυγμαχία, τρέξιμο και δισκοβολία, όχι, ο Χείρωνας ήταν κι ένας εξαιρετικός ποιητής και μουσικός, είτε το πιστεύεις είτε όχι.

Ήξερε αμέτρητα ποιήματα και τραγούδια απ' έξω κι ανακατωτά, τα οποία έμαθα κι εγώ, καθώς και να τα συνοδεύω με τη λύρα. Σ' το λέω, έπαιζα μέχρι που μου μάτωναν τα δάχτυλα και τραγουδούσα σαν τον ίδιο τον Απόλλωνα. Αν μου ξέφευγε κανένας τόνος, ο Χείρων μού έδινε μια με το ραβδί στο χέρι. Δεν ήταν και πολύ ευχάριστη η αίσθηση, γι' αυτό φρόντιζα να βάζω τα δυνατά μου. Τα αγαπημένα μου μαθήματα ήταν φυσικά τα σχετικά με την τέχνη του πολέμου. Αχ, πόσο μου άρεσε η τοξοβολία, η ρίψη του ακόντιου, η εξάσκηση με το σπαθί και την ασπίδα! Ο Χείρων μού έμαθε όλα τα κόλπα και τα μυστικά της εποχής. Και ήμουν γρήγορος. Και καλός. Και γινόμουν όλο και καλύτερος. Σύντομα ανακάλυψα δικά μου κόλπα, με τα οποία αιφνιδίαζα τον δάσκαλο. Κάτι τέτοιες στιγμές δεν πίστευε στα μάτια του. Στο τέλος τα παράτησε, δεν υπήρχε τίποτα να με διδάξει σ' αυτό τον τομέα. Ήμουν απλά τέλειος.

Κάποτε αυτή η όμορφη σχολική περίοδος έφτασε στο τέλος της. Ήμουν δεκαέξι χρόνων όταν ο αλογάνθρωπος με έστειλε πίσω στο σπίτι. Όσα ήξερε κι όσα μπορούσε μου τα είχε μεταλαμπαδεύσει. Τώρα, σύμφωνα με τα λεγόμενά του, με περίμενε η σοβαρή πλευρά της ζωής.

Χαιρόμουν απίστευτα που θα επέστρεφα στους γονείς μου. Όλα αυτά τα χρόνια τους έβλεπα στα πεταχτά, κατά τη διάρκεια των διακοπών μου, τους θερμούς καλοκαιρινούς μήνες. Τώρα πια ήθελα να μείνω στο σπίτι μου και να προετοιμαστώ για τη στέψη μου. Ο πατέρας μου είχε γεράσει, η όψη του μαρτυρούσε πως θα μετακόμιζε στον Κάτω Κόσμο σε εύλογο χρονικό διάστημα. Τελικά όμως έμελλε να ζήσω μόνο δύο χρόνια στη Φθία, γιατί προέκυψε μια απρόσμενη συμφορά. Ένας νέος πόλεμος βρισκόταν ήδη στα σκαριά.

Ο Αγαμέμνων, ο ισχυρότερος βασιλιάς της Ελλάδας, συγκέντρωνε γύρω του τους σπουδαιότερους πολεμιστές με σκοπό να επιτεθεί στην πόλη της Τροίας. Αυτή είναι η ευκαιρία της ζωής μου, σκέφτηκα όταν η είδηση έφτασε, με κάποια καθυστέρηση, στη μικρή ορεινή μας πολιτεία. Επιτέλους πόλεμος! Επιτέλους θα μπορούσα να δείξω την αξία μου! Μα οι γονείς μου είχαν διαφορετικά σχέδια. Η μητέρα μου, όσο εγώ βρισκόμουν υπό την προστασία του Χείρωνα, είχε επισκεφθεί ένα μαντείο και είχε ζητήσει πληροφορίες για το μέλλον μου. Κλασικές μανάδες, πάντοτε ανήσυχες μέχρι αηδίας. Φυσικά το μαντείο δεν απάντησε ξεκάθαρα, δεν το κάνει ποτέ αυτό. Αρκέστηκε μόνο να δηλώσει πως είτε θα ζούσα για πολλά χρόνια μια ευτυχισμένη ζωή με πολλά παιδιά κι εγγόνια αλλά στο τέλος δε θα με θυμόταν κανείς, είτε θα πέθαινα νέος αλλά ξακουστός πολεμιστής, και το όνομά μου θα έμενε για πάντα ζωντανό στις μνήμες των ανθρώπων.

Η μάνα μου αποφάσισε να με προφυλάξει από τον πρόωρο θάνατο και, την ώρα που ο Αγαμέμνονας συγκέντρωνε όλους τους

Ἕλληνες για την εκστρατεία του κατά της Τροίας, εκείνη μ' έστειλε στον βασιλιά Λυκομήδη, στο μικρό νησί της Σκύρου. Εκεί υποχρεώθηκα, ντρέπομαι που το λέω, να ντύνομαι με ρούχα κοριτσίστικα. Ο βασιλιάς αυτός είχε δώδεκα κόρες. Αναγκάστηκα λοιπόν να ζήσω μαζί τους και να παραμείνω εκεί κρυμμένος, ώστε να μη με ξετρυπώσει κανείς και με κουβαλήσει στην Τροία σηκωτό. Οι υπόλοιποι Ἕλληνες, βλέπεις, έδειχναν μεγάλο ενδιαφέρον για τον νεαρό Αχιλλέα από τη Θεσσαλία. Ο λόγος; Υπήρχε μια προφητεία που έλεγε πως οι Ἕλληνες θα κέρδιζαν τον πόλεμο μόνο αν είχαν στο πλάι τους τον σπουδαίο Αχιλλέα. Δεν έχω ιδέα ποιος έσπειρε αυτή τη φήμη. Αλλά με βόλευε απόλυτα. Αφού ήθελα να συμμετάσχω! Δόξα και τιμή – τι πιο υπέροχο! Μόνο που οι δικοί μου δε σήκωναν κουβέντα, ειδικά η μάνα μου. Οι αγχωμένες μανάδες μπορούν να σου σπάσουν τα νεύρα κανονικά!

Με έψαξαν όμως. Ο Αγαμέμνονας έβαλε λυτούς και δεμένους να με βρουν. Δεν ήθελε σε καμία περίπτωση ν' αναχωρήσει χωρίς την αφεντιά μου. Ένας πόλεμος ετοιμαζόταν να ξεσπάσει και ο σπουδαίος Αχιλλέας τριγυρνούσε σ' ένα απόμερο νησί, τυλιγμένος με γυναικεία φουστάνια. Μπορείς να φανταστείς πώς ένιωθα;

Μια μέρα κατέφθασαν υψηλοί επισκέπτες στο ανάκτορο του προστάτη μου. Συγκεκριμένα ο Οδυσσέας, βασιλιάς της Ιθάκης και ένας από τους πλέον έμπιστους στρατηγούς του Αγαμέμνονα. Κατάλαβα αμέσως τι ζητούσε εδώ. Ή, καλύτερα, ποιον ζητούσε εδώ.

Κάθισε με τον βασιλιά Λυκομήδη στην αίθουσα του θρόνου. Είχαν μόλις ανταλλάξει τα εθιμοτυπικά δώρα τους, όταν κληθήκαμε να μεταβούμε στην αίθουσα κι εμείς, οι κόρες του βασιλιά. Μιλάμε, καταντράπηκα. Βρίσκομαι για πρώτη φορά ενώπιος ενώπιώ με τον φημισμένο Οδυσσέα και φοράω σκουλαρίκια, ένα υπέροχο περιδέραιο από μαργαριτάρια, κόκκινο φουστάνι και μαλλί χτενισμένο στην τελευταία λέξη της μόδας. Ήθελα ν' ανοίξει η γη να με καταπιεί. Ευχαριστώ, μαμά!

«Αυτές είναι οι κόρες μου», μας παρουσίασε ο Λυκομήδης. «Τα καμάρια μου».

«Μετρώ δεκατρείς», είπε ο Οδυσσέας παρατηρώντας μας προσεκτικά. «Νόμιζα ότι είχες μόνο δώδεκα».

Πονηρή αλεπού, σκέφτηκα. Ξέρει πολύ καλά τι παίζεται εδώ. Αλλά συνέχισα να χαμογελάω με ψυχραιμία, ακριβώς όπως οι υπόλοιπες δώδεκα «αδελφές» μου.

«Όχι, όχι, δεκατρείς είναι», συνέχισε να ψεύδεται ο Λυκομήδης. Είχε υποσχεθεί στη μητέρα μου να μη με προδώσει. «Δυστυχώς όμως πρέπει να μας αφήσουν κιόλας, έχουν... εχμ... μάθημα».

«Δε θα σταθώ εμπόδιο», είπε πονηρά ο Οδυσσέας. «Τα μαθήματα είναι σημαντικά. Μα να έχετε πάντα στον νου σας, κορίτσια, πως ό,τι μαθαίνετε δεν το μαθαίνετε για το σχολείο, αλλά για τη ζωή».

Τα κορίτσια χαχάνιζαν ευχαριστημένα. Μα τους θεούς, σαν γελοίες κάνανε αυτές οι κότες! Εγώ κρατιόμουν διακριτικά στο παρασκήνιο.

«Έχεις μια ιδιαίτερα αναπτυγμένη κόρη, Λυκομήδη. Εκείνη την ψηλή ξανθιά, πίσω πίσω». Ο Οδυσσέας γελούσε κάτω απ' τα μουστάκια του με ύφος πανούργου. «Φαίνεται να είναι γερό σκαρί. Βλέπω ότι έχει μπράτσα δυνατά. Όχι πολύ συνηθισμένο για κορίτσι».

«Ναι, ναι, είναι η Αχίλλεια. Η μεγαλύτερή μου κόρη. Είναι κάπως ασυνήθιστη. Άντε τώρα, κορίτσια, κουνηθείτε. Στον δάσκαλο δεν αρέσει καθόλου να περιμένει».

«Περιμένετε!» φώναξε ο Οδυσσέας. «Έχω φέρει δώρα και για τις κόρες σου. Έτσι όπως αρμόζει».

Έβαλε δυο δάχτυλα στο στόμα και σφύριξε. Δύο σκλάβοι μπήκαν αμέσως στην αίθουσα κουβαλώντας ένα μεγάλο κιβώτιο κι άρχισαν ν' απλώνουν τα δώρα της επίσκεψης πάνω σ' ένα μεγάλο τραπέζι. Κούκλες, περιβραχιόνια, όμορφα υφάσματα, καθρέφτες, μπουκαλάκια με τα πιο σπάνια αρώματα, κρέμες κι αλοιφές, και μέσα σ' όλα αυτά ένα κράνος κι ένα αστραφτερό, κοφτερό σπαθί.

Στριμωχτήκαμε «όλες» γύρω απ' το τραπέζι, οι αδελφές μου άρπαζαν τις κούκλες, τα κοσμήματα και τα αρώματα, ενώ εγώ δεν μπορούσα πια να κρατηθώ.

Φόρεσα το κράνος, βούτηξα το σπαθί κι άρχισα να το κουνάω πέρα δώθε στη μεγάλη αίθουσα. Τα κορίτσια τσίριζαν τρομαγμένα και απομακρύνθηκαν. Επιτέλους, είχα ξανά ένα σπαθί στα δυο μου χέρια. Και μάλιστα ένα τόσο όμορφο και κοφτερό. Μου ταίριαζε γάντι.

Ο Οδυσσέας με κοίταξε περιπαιχτικά.

«Λυκομήδη, φίλε μου καλέ», είπε. «Μου επιτρέπεις να πω δυο κουβέντες μ' αυτό το δυνατό, εχμ, κορίτσι;»

Ο βασιλιάς έσκυψε το κεφάλι νικημένος. «Ξέρουμε κι οι δυο μας πως δεν είναι κορίτσι, σωστά;»

«Πράγματι», είπε ο Οδυσσέας. «Έλα, Αχιλλέα, έχουμε να συζητήσουμε κάποια πράγματα».

«Ευχαρίστως», του φώναξα και τράβηξα το φουστάνι απ' το κορμί μου. «Πότε φεύγουμε για την Τροία;»

«Το πλοίο αναχωρεί αύριο το πρωί. Όλοι οι Έλληνες θα συναντηθούμε στην Αυλίδα. Με περιμένουν ήδη εκεί. Όχι μόνο εμένα, αλλά κι εσένα και τους στρατιώτες σου».

«Αυτούς όμως τους διατάζει ο πατέρας μου».

«Λυπάμαι, αγόρι μου. Ο πατέρας σου, ο σπουδαίος ήρωας Πηλέας, πέθανε πριν από έναν μήνα. Ήταν γέρος και πολύ άρρωστος. Δεν έφτασαν ακόμη τα νέα;»

«Όχι», είπα και πήρα μια βαθιά ανάσα. Η θλίψη με κυρίευσε για μια στιγμή. Έπειτα όμως επικράτησε πάλι μέσα μου η λαχτάρα του πολέμου και η προσμονή για την αθάνατη δόξα, που φτάνει ως τ' αστέρια.

«Έλα», είπα στον Οδυσσέα. «Πρέπει να μιλήσουμε».

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Το πρόσωπό μου
μαγεύει τα πλήθη!

Αγαπημένο μου
ζώο:
ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

Φορώ μόνο
ακριβά
κοσμήματα.

Το κορμί μου
είναι απλά **ωραίο**.

Οι κατοίκες είναι
τα ιδανικά ζώα
για θυσίες.

Την
αγαπημένη
μου **άμαξα**
τη σέρνουν
λευκοί
κύκνοι.

Λατρεύω
τα **λουλούδια**!

Η Βασίλισσα
της Ομορφιάς

ΑΥΤΗ ΕΙΜΑΙ ΕΓΩ

← **ΑΦΡΟΔΙΤΗ**

- θνητή
- αθάνατη

Οι Ρωμαίοι
με αποκαλούν
Venus

Τα μέλη της οικογένειάς μου:

Δεν έμαθα ποτέ ποιοι είναι οι πραγματικοί μου γονείς. Είμαι όμως παντρεμένη με τον Ήφαιστο, τον θεό της μεταλλουργίας. Ο Ήφαιστος είναι αρκετά γκρινιάρης ως σύζυγος κι επιπλέον περνάει άπειρες ώρες στο εργαστήρι του, με αποτέλεσμα να μην έχει καθόλου χρόνο για μένα. Είναι ν' απορείς λοιπόν που δεν έχω και την καλύτερη άποψη για τη συζυγική πίστη;

Έχω πολλή παιδιά, τα περισσότερα με τους αναρίθμητους εραστές μου. Το πιο διάσημο τέκνο μου είναι ο Έρωτας, γνωστός διεθνώς ως Αμορ, ο μικρός θεός της αγάπης. Έχει στην πλάτη του φτερά και όταν πετύχει κάποιον με το βέλος του, τότε εκείνος ερωτεύεται παντοτινά το πρώτο πλάσμα που θα βρει μπροστά του, όποιο κι αν είναι αυτό.

Η πατρίδα μου είναι:

Ο Όλυμπος, το βουνό των θεών, όπου βρίσκεται και το **ανάκτορό**
μου. Όμως με βρίσκεις σπάνια εκεί. Προτιμώ να κάνω βόλτες με
τον **γιο** μου ή με κάποιον από τους **εραστές** μου. Πολύ
συντά επισκέπτομαι την **Κύπρο**, το αγαπημένο μου νησί.

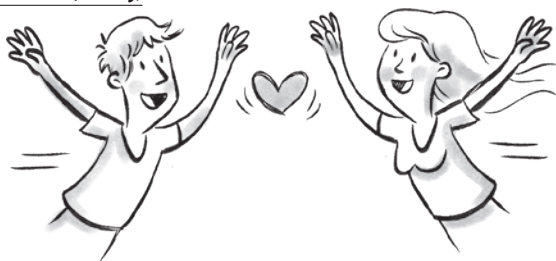
Σ' αυτά είμαι πολύ καλή:

Φέρνω στον κόσμο την **αγάπη**. Υπάρχει ωραιότερη αποστολή;
Όπου σταθώ κι όπου βρεθώ οι άνθρωποι (μερικές φορές ακόμα
και οι θεοί) καταλήγουν με **κόκκινα αυτιά** και
ιδρωμένες παλάμες.

Κι αυτά δε μου αρέσουν καθόλου:

Το **μίσος** και οι **τσακωμοί**. Οι **θάνατοι** και οι **ανθρωποκτονίες**.
Ο **πόλεμος** και η **βία**. Οι **κατσάδες**, τα **παράπονα** και χενικά
όλοι οι **ζοχαδιασμένοι**, **κακορίζικοι** και **σκληρόκαρδοι** άνθρωποι
(και θεοί) που ζουν για να **δυσκολεύουν** τη ζωή των άλλων.
Αν ήταν στο **χέρι** μου, ο κόσμος θα ήταν γεμάτος **αγάπη**.
Δε θα ήταν υπέροχος;

Αυτή είναι η ιστορία μου

Φαίνεται πως δε θα μάθω ποτέ ποιοι είναι οι πραγματικοί μου γονείς. Μερικές φορές έχω την υποψία ότι πατέρας μου είναι ο Δίας, ο βασιλιάς των θεών. Κάποτε διατηρούσε σχέσεις με τη Διώνη, μια ασήμαντη θεά που εμφανιζόταν αραιά και πού στον Όλυμπο. Της μοιάζω λίγο αυτής της Διώνης, οπότε είναι πιθανό να είναι η μητέρα μου. Κάθε φορά όμως που προσπαθώ να ψαρέψω είτε εκείνη είτε τον Δία για την καταγωγή μου, χαμογελούν και οι δυο και δε λενε κουβέντα.

Υπάρχουν επίσης κάποιοι που ισχυρίζονται ότι γεννήθηκα από τον αφρό της θάλασσας, έτσι απλά, κι έπειτα ταξίδεψα πάνω σ' ένα γιγάντιο κοχύλι, μέχρι που άραξα σε κάποιο νησί, πιθανότατα τα Κύθηρα ή την Κύπρο. Παράξενη ιστορία... Σε κάθε περίπτωση φαίνεται ότι πίσω απ' την καταγωγή μου κρύβεται ένα μυστήριο που δε θα μπορέσω να λύσω ποτέ.

Δε θέλω όμως να σε κουράσω με δισεπίλυτους γρίφους. Προτιμώ να σου διηγηθώ μια ιστορία που θα σε κάνει να καταλάβεις πόσο μεγάλη είναι η δύναμη της αγάπης – και η δύναμη της θεάς της αγάπης φυσικά.

Όλα άρχισαν τη μέρα που ο Πηλέας παντρεύτηκε τη Θέτιδα. Έχεις ξανακούσει γι' αυτούς τους δυο· είναι οι γονείς αυτού του φαντασμένου, του Αχιλλέα. Ο Δίας είχε καλέσει όλους τους θεούς και τις θεές στο ανάκτορό του, όπου θα σπηνόταν ένα μεγάλο πανηγύρι. Όλες τις θεές εκτός από την Έριδα, τη θεά της φιλονικίας. Αυτή δεν τη θέλει ποτέ κανείς στο πλάι του, πόσο μάλλον σ' έναν γάμο. Όμως η Έριδα έμαθε για το γλέντι, καθώς και ότι δε βρισκόταν στη λίστα των καλεσμένων. Αυτό έκανε τη διάθεσή της ακόμα χειρότερη απ' ό,τι συνήθως και πήρε την απόφαση να εμφανιστεί, μόνο και μόνο για να χαλάσει τη γιορτή. Σε κάτι τέτοια είναι μανούλα, η

αχώνευτη ηλίθια. Τι έκανε λοιπόν; Έφτιαξε ένα μήλο από χρυσάφι και έγραψε πάνω του: *Για την ομορφότερη!*

Έπειτα πλησίασε σ' ένα από τα παράθυρα της αίθουσας και πέταξε το μήλο στο κέντρο της, ακριβώς τη στιγμή που ήμασταν όλοι όρθιοι και το κέφι είχε ανάψει για τα καλά. Το μήλο έτυχε να το δω πρώτη εγώ και, όπως ήταν φυσικό, φαντάστηκα ότι προοριζόταν για μένα. Το γεγονός ότι η Έριδα κρυβόταν πίσω απ' αυτή την ιστορία το έμαθα πολύ αργότερα. Προσπαθούσα να κρύψω το μήλο σε μια πτυχή του μανδύα μου, όταν εμφανίστηκε μπροστά μου η Αθηνά. Αυτή η Αθηνά είναι κόρη του Δία και μια ιδιαίτερα ισχυρή θεά του πολέμου.

«Δώσ' το εδώ!» μούγκρισε. «Για μένα είναι!»

«Θα 'θελες», ρουθούνησε η Ήρα, η γυναίκα του Δία, και πλησίασε την Αθηνά. «Εγώ είμαι η αρχηγός εδώ πέρα. Το μήλο μου ανήκει».

«Αυτό θα το δούμε», πετάχτηκε η Δήμητρα, η θεά των αγρών και της καλλιέργειας.

«Ασφαλώς και θα το δούμε», ούρλιαξε η Άρτεμη, η θεά του κυνηγιού, και όρμησε καταπάνω μου.

Να χαιρεσαι που δεν ήσουν μπροστά στη σκηνή που εκτυλίχθηκε σ' εκείνη την αίθουσα. Έπεσαν τέτοιες κλοτσιές, τέτοιες μπουνιές κι ακούστηκαν τέτοια ουρλιαχτά, που ήταν πραγματικά ανάξια για μια θεϊκή γιορτή. Ευτυχώς που οι άνθρωποι δεν έμαθαν ποτέ γι' αυτό το ξεκατίνιασμα, άλλωστε εκτός από τον Θησέα κανένας άλλος θνητός δεν ήταν παρών. Κάποια στιγμή το κλίμα βάρυνε πολύ για τα γούστα του Δία, ο οποίος ήθελε να συνεχίσει το γλέντι, κι έτσι κάλεσε στον θρόνο του τις τρεις θεές που εξακολουθούσαν να δέρνονται για το μήλο της Έριδας (οι υπόλοιπες είχαν στο μεταξύ παραιτηθεί): τη γυναίκα του την Ήρα, την κόρη του Αθηνά κι εμένα. Μοιάζαμε και οι τρεις με πατσαβούρες: κεφάλια ξεμαλλιασμένα, πρόσωπα καταγρατζουνισμένα, τα όμορφα φορέματά μας ξεσκισμένα.

«Μπαμπά!» φώναξε η Αθηνά. «Εσύ ν' αποφασίσεις. Ποια από τις

τρεις μας πρέπει να κρατήσει το μήλο; Εγώ φυσικά, έτσι δεν είναι;»
«Εχμ... λοιπόν... πού να ξέρω κι εγώ...» ξερόβηξε ο Δίας.

Εγώ κατάλαβα αμέσως τι είχε στο μυαλό του. Δεν ήθελε να κοντραριστεί με καμιά μας, έτσι θα φόρτωνε το βάρος της απόφασης σε κάποιον άλλο.

«Το βρήκα», είπε έπειτα από λίγο. «Πετάξτε όλες μέχρι το όρος της Ίδης, απέναντι απ' την πόλη της Τροίας. Εκεί ο Πάρης, ο γιος του βασιλιά της Τροίας, φυλάει ένα κοπάδι πρόβατα. Λένε ότι ο Πάρης ξέρει από ωραίες γυναίκες. Ας αποφασίσει εκείνος λοιπόν για ποια προορίζεται αυτό το μήλο. Όσο για τις ηττημένες, αυτές θα πρέπει ν' αποδεχτούν την ετυμηγορία του, καταλάβετε; Ο γιος μου ο Ερμής θα σας συνοδεύσει ως εκεί».

Φυσικά δεν αργήσαμε καθόλου να προσγειωθούμε στο βουνό της Ίδης: το ζήτημα δε σήκωνε καμιά καθυστέρηση. Σταματήσαμε μόνο για ν' αλλάξουμε ρούχα και να εξαφανίσουμε από πάνω μας γρατζουνιές και μελανιές. Έτσι που ήμασταν σαν τσαλαπατημένες θα ήταν ντροπή να μας αντικρίσουν μάτια ανθρώπου. Έπειτα ο Ερμής έφυγε πρώτος, εμείς οι τρεις ακολουθήσαμε και σαν αστραπές βρεθήκαμε μπροστά στον Πάρη.

Φαντάζεσαι την έκπληξή του, που ξημερώματα και από το πουθενά εμφανίστηκαν τέσσερις θεοί μπροστά στα μάτια του; Το πρόσωπό του είχε γίνει άσπρο σαν κιμωλία και στην αρχή ψέλλιζε μόνο κάτι ακαταλαβίστικα. Φαντάσου να ξεφυτρώναμε κάποια στιγμή οι τέσσερις μας στο δωμάτιό σου – ακόμα κι εσύ θα έχανες τη μιλιά σου.

Ο Ερμής τού εξήγησε αναλυτικά την υπόθεση: «...και τότε ο πατέρας των θεών διάταξε ν' αποφασίσεις εσύ για το ζήτημα, φίλτατε Πάρη».

Ο νεαρός έγενεψε αμήχανα. Είχε καταλάβει πως δεν υπήρχε κανένας τρόπος να ξεγλιστρήσει και ν' αποφύγει αυτή την άβολη κατάσταση. Ήταν ένας θνητός απέναντι σε τέσσερις θεούς – όπου κι αν κρυβόταν, θα τον ξετρύπωναν.

«Εντάξει λοιπόν», είπε τελικά. «Ποια να πάρει τούτο το μήλο; Είστε και οι τρεις πολύ όμορφες». Μας κοίταξε από πάνω μέχρι κάτω. Εγώ φόρεσα εκείνο το αστραφτερό μου χαμόγελο, που κανείς δεν μπορεί να του αντισταθεί, και πετάρισα τις βλεφαρίδες μου.

Ο Πάρης στραβοκατάπιε. «Λοιπόν, θα έλεγα...» ψέλλισε.

Μα η Ήρα τον διέκοψε πριν προλάβει να ολοκληρώσει. «Περίμενε! Θα ήθελα να μιλήσουμε οι δυο μας για ένα λεπτό. Ιδιαίτερως».

Τι είχε κατά νου; Από την έκπληξή μου ξεχάστηκα και σταμάτησα το ακαταμάχητο πετάρισμα των βλεφαρίδων μου.

«Κανένα πρόβλημα», είπε ο Πάρης. «Αν αυτό επιθυμείς. Εκεί πίσω υπάρχει ένα ρυάκι. Μπορούμε να καθίσουμε στην όχθη του και να συζητήσουμε».

Οι δυο τους εξαφανίστηκαν, αλλά δεν πέρασε πολλή ώρα και επέστρεψαν στην παρέα. Η Ήρα είχε ένα χαμόγελο μέχρι τ' αυτιά. Τράβηξε τον Ερμή παράμερα, ενώ εγώ και η Αθηνά τεντώσαμε τα θείκά αυτιά μας.

«Του υποσχέθηκα», ψιθύρισε η Ήρα, «πως αν μου δώσει το μήλο, θα τον κάνω τον πιο σπουδαίο βασιλιά επί Γης. Είναι πλέον βέβαιο πως θα διαλέξει εμένα».

«Τον δωροδόκησες;» ρώτησε σαστισμένος ο Ερμής.

«Εννοείται», απάντησε ευχαριστημένη η Ήρα. «Γιατί όχι άλλωστε;»

Μου έπεσαν τα σαγόνια! Νόμιζα πως το θέμα ήταν η ομορφιά. Και περίμενα μια δίκαιη απόφαση. Ήμουν έτοιμη να διαμαρτυρηθώ, όταν η Αθηνά πήγε προς το μέρος του Πάρη.

«Θα 'θελα να σου πω κι εγώ δυο λόγια», του πέταξε. Επαναλήφθηκε το ίδιο σκηνικό: αυτή κι ο Πάρης εξαφανίστηκαν για λίγο και όταν επέστρεψαν η Αθηνά έλαμπε από χαρά.

«Του έταξα να τον κάνω τον σπουδαιότερο πολεμιστή στη Γη», ψιθύρισε εκείνη στον Ερμή. «Φτάνει μόνο να επιλέξει εμένα».

Ο Ερμής κούνησε το κεφάλι αμίλητος. Η Ήρα έσφιξε τις γροθιές της θυμωμένη. Εγώ πήρα βαθιά ανάσα. Ο Πάρης ήταν εμφανώς

μπερδεμένος. Το βλέμμα του πηγαينوερχόταν από τη μία θεά στην άλλη αναστατωμένο.

Ξαφνικά είχα τη φαινή ιδέα.

«Έλα μαζί μου», τον προέτρεψα. «Πρέπει να σου μιλήσω κι εγώ».

Τράβηξα τον σαστισμένο νεαρό θνητό παράμερα. *Τώρα, σκέφτηκα, τώρα θα δούμε ποια θα κερδίσει τον διαγωνισμό. Και ποια είναι σε θέση να κάνει την πιο δελεαστική προσφορά.*

«Θέλεις να παντρευτείς την ωραιότερη γυναίκα στον κόσμο;» τον ρώτησα χωρίς περιστροφές. «Την ωραιότερη θνητή γυναίκα εννοώ. Η ωραιότερη θεά είμαι φυσικά εγώ».

Τ' αυτιά του Πάρη άρχισαν να κοκκινίζουν. Στο μέτωπό του έσταξαν λίγες σταγόνες ιδρώτα. Δύο πολύ καλά σημάδια!

«Εννοείται, πολύ θα το ήθελα», είπε με βραχνή φωνή.

«Τότε θα δώσεις το μήλο σ' εμένα. Κατανοητό;»

Ο Πάρης έγενεψε. Ήμουν πλέον σίγουρη πως είχε πέσει στα δίχτυα μου. Τελικά οι άντρες είναι παντού και πάντα οι ίδιοι. Έρως και ομορφιά, μ' αυτά τα δύο θα τους κατακτάς αιώνια.

Γυρίσαμε πίσω στους άλλους τρεις.

«Λοιπόν;» ρώτησε επιτακτικά η Ήρα.

«Λέγε επιτέλους!» αγρίεψε η Αθηνά.

Ο Πάρης ξερόβηξε. Έπειτα όρθωσε το ανάστημά του και φώναξε δυνατά: «Η ομορφότερη θεά είναι η Αφροδίτη. Σ' εκείνη αξίζει τούτο το χρυσό μήλο».

Χαμογέλασα θριαμβευτικά. Ήμουν σίγουρη!

Η Αθηνά και η Ήρα κοιτούσαν τον Πάρη έξω φρενών. «Θα μας το πληρώσεις αυτό», του πέταξε η βασίλισσα των θεών, πριν εξαφανιστεί παρέα με την Αθηνά.

Ο Πάρης δεν έδειξε να νοιάζεται για την απειλή. «Και πότε θα λάβω αυτό που μου υποσχέθηκες;» με ρώτησε χοροπηδώντας αναπόμονα από το ένα πόδι στο άλλο.

«Υπάρχει ένα τόσο δα προβληματάκι», απάντησα. «Η γυναίκα

που σου έταξα είναι παντρεμένη. Δεν μπορεί να εγκαταλείψει τον άντρα της έτσι απλά, από τη μια στιγμή στην άλλη».

«Τι λες τώρα;» Το πρόσωπο του Πάρη παραμορφώθηκε από την αγανάκτηση. «Μα το υποσχέθηκες. Δεν μπορείς τώρα να κάνεις πίσω!»

«Μα όχι», είπα ακουμπώντας το χέρι μου καθησυχαστικά στον ώμο του. «Θα το λύσουμε το πρόβλημα. Θα χρειαστεί να κάνεις μόνο λίγη υπομονή».

«Πόση υπομονή;»

Σήκωσα τους ώμους. «Ο χρόνος είναι μια σχετική έννοια. Η γυναίκα που έχω στον νου μου ονομάζεται Ελένη. Είναι η βασίλισσα της Σπάρτης, παντρεμένη με τον βασιλιά Μενέλαο. Θα στείλω μέχρι τη Σπάρτη τον γιο μου, τον Έρωτα. Αυτός θα τη σημαδέψει μ' ένα από τα χρυσά του βέλη. Εσύ από τη μεριά σου θα ηγηθείς μιας αποστολής που θα επισκεφθεί δήθεν επίσημα την πόλη και το ανάκτορο του βασιλιά. Η Ωραιά Ελένη θα σε δει, θα σ' ερωτευτεί, θα εγκαταλείψει τον άντρα της και θα έρθει μαζί σου στην Τροία».

«Πώς είσαι τόσο σίγουρη για όλα αυτά;» ρώτησε ο Πάρης με κάποια δυσπιστία.

«Μυστικά των θεών», απάντησα εγώ. «Για την ώρα, σου επιτρέπω να διαλέξεις για φιλενάδα μια από τις όμορφες νύμφες των βουνών που ζουν εδώ στην περιοχή της Ίδης».

«Αλλά μετά θ' αποκτήσω την Ωραιά Ελένη, σωστά; Μου έδωσες την υπόσχεσή σου».

Έγνεψα καταφατικά. Ο Πάρης χαμογέλασε ικανοποιημένος.

Πραγματικά, ακόμη τότε δεν είχα ιδέα για το μέγεθος της καταστροφής που θα προκαλούσε αυτή μου η πρόταση για την Τροία, την πατρίδα του Πάρη. Ο σύζυγος της Ελένης, ο Μενέλαος, έγινε φυσικά έξω φρενών που η αγαπημένη του γυναίκουλα τον εγκατέλειψε για να ζήσει με τον Πάρη. Έτσι, μαζί με τον αδελφό του τον Αγαμέμνονα, συγκέντρωσαν χιλιάδες Έλληνες πολεμιστές και κή-

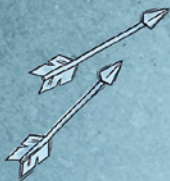

ρυξαν ενάντια στην Τροία έναν πόλεμο που έμελλε να κρατήσει δέκα χρόνια και στον οποίο βρήκαν τον θάνατο αναρίθμητοι ήρωες. Αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία.

Εκείνη τη μέρα, στο όρος της Ίδης, το μόνο που είχε σημασία ήταν η τιμή της ομορφότερης. Κι εγώ έπρεπε να αποκτήσω αυτό το μήλο, με καταλαβαίνεις, έτσι δεν είναι;

Το λεύκωμα των θεών και των ηρώων της ελληνικής μυθολογίας

«Ο Όλυμπος»

Γιατί κυκλοφορεί ο επουδαίος ήρωας Αχιλλέας με φουστάνια; Τι κοινό έχουν η βασίλισσα της ομορφιάς Αφροδίτη και ένα χρυσό μήλο με τον Τρωικό Πόλεμο; Και γιατί η Αριάδνη είναι γνωστή ως «η κλαψίρα της Νάξου»; Εδώ θα τα μάθεις όλα από πρώτο χέρι.

Από τον Αχιλλέα ως τον Δία, όλοι οι ήρωες και οι θεοί αφηγούνται, χωρίς περιτροφές, τις επουδαιότερες ιστορίες της ελληνικής μυθολογίας.

Από 7 ετών

ISBN: 978-618-01-2083-7

9 786180 120837

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗ: 19391

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr